U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Ing. L. M.**, zast. Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou se sídlem Chalupkova 1367, Praha 4, proti žalovanému: **Ústecký kraj,** se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2016, č. j. 124/KH/2015, o návrhu na určení lhůty k provedení úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15A 212/2016,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „navrhovatel“) podal dne 28. 12. 2016 u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) žalobu proti výše označenému rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2016, kterým byla částečně odmítnuta jeho žádost o informace o celkové výši veřejných prostředků před zdaněním vyplacených v jednotlivých letech 2010 až 2015 řediteli krajského úřadu a jednotlivým vedoucím odborů a vedoucím oddělení Krajského úřadu Ústeckého kraje.

[2] Dne 15. 10. 2018 podal navrhovatel u krajského soudu návrh na určení lhůty dle § 174a zákona o soudech a soudcích, v němž uvedl, že k věci podal žalovaný v únoru 2017 vyjádření, na které reagoval replikou rovněž v tomto měsíci. Od té doby nebylo ve věci ze strany soudu ničeho učiněno. Dále uvedl, že má zájem na rozhodnutí, které bude vydáno v přiměřené době, postup krajského soudu jej poškozuje. V dalším odkázal na uvedený paragraf zákona o soudech a soudcích a na judikaturu Ústavního soudu, z níž se podává, že průtahy nelze odůvodňovat přetížeností soudů. Požaduje, aby Nejvyšší správní soud určil krajskému soudu lhůtu k vydání meritorního rozhodnutí.

[3] K návrhu se vyjádřil soudce senátu krajského soudu ve věci rozhodujícího JUDr. Petr Černý, Ph.D., s tím, že již byly provedeny veškeré úkony potřebné pro vydání rozhodnutí; věc je v pořadí dle § 56 soudního řádu správního, nejedná se přitom o věc přednostní. Poukázal rovněž na to, že v současné době se s ohledem na obsazení soudu pohybuje doba rozhodování kolem dvou let, s postupným posílením soudu lze očekávat,

že se tato doba zkrátí; uvedl, že chápe rozladění stěžovatele nad dlouhou dobou, po kterou se mu dosud rozhodnutí nedostalo, postup soudu v dané věci však odpovídá současnému stavu.

[4] Nejvyšší správní soud ověřil z předloženého soudního spisu, že žaloba byla podána u krajského soudu dne 28. 12. 2016; dne 2. 1. 2017 byl navrhovatel vyzván k úhradě soudního poplatku, který byl uhrazen dne 9. 1. 2017; následně dne 12. 1. 2017 byla zaslána potřebná poučení účastníkům řízení, dále byla zaslána žaloba k vyjádření žalovanému a vyžádán správní spis; vyjádření k žalobě zaslal žalovaný dne 3. 2. 2017. Dne 7. 2. 2017 bylo vyjádření žalovaného zasláno navrhovateli; dne 27. 2. 2017 zaslal navrhovatel repliku k vyjádření žalovaného, která byla zaslána dne 2. 3. 2017 žalovanému na vědomí.

[5] Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení postupu krajského soudu dospěl k závěru, že krajský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout. Lze připustit, že krajský soud po dobu několika měsíců žádné úkony již nečiní; avšak stav řízení, kdy soud vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout v dané věci, která nemá přednostní režim, ale stále nerozhodl, není sám o sobě známkou průtahu v řízení.

[6] Podle § 56 odst. 1 s. ř. s. soud projednává a rozhoduje věci v pořadí, v jakém mu napadly; přednostně projednává návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele se o takovou věc nejedná.

[7] Při zhodnocení hledisek uvedených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že návrh na určení lhůty není důvodný.

[8] Prvním kritériem zmíněným v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích je složitost věci. V nynějším případě se nejedná o věc složitou. Žádost o informace byla odmítnuta s odůvodněním, že jde o údaje, které žalovaný nemůže poskytnout. Posouzení se tak týká pouze této stěžejní právní otázky.

[9] K významu věci pro sebe se navrhovatel vůbec nevyjádřil. Nejvyšší správní soud proto může význam věci posoudit jen objektivním pohledem. Žádost o informace směřuje ke sdělení vyplacených veřejných prostředků konkrétním osobám. V porovnání s jinými věcmi, které správní soudy řeší (např. daně, věci stavebního práva, rozhodnutí o přestupcích apod.) a u nichž je dopad do právní sféry žalobců zřejmý a mnohdy citelný, Nejvyšší správní soud vnímá význam nynější věci pro navrhovatele jako zřetelně menší.

[10] Navrhovatel svým postupem k délce řízení nepřispěl. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že společně se žalobou nezaplatil soudní poplatek, jehož výše je ve správním soudnictví fixní a lehce zjistitelná ze zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, pročež musel být k jeho úhradě vyzván. Jde však o okolnost se zcela zanedbatelným vlivem na délku řízení před krajským soudem, jelikož soudní poplatek byl zaplacen v krátkosti po doručení výzvy k jeho uhrazení.

[11] Posledním kritériem je postup soudu. Krajský soud se nedopustil žádných průtahů ve vztahu k úkonům nutným k tomu, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k projednání a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají". To samo o sobě není zapovězeno z hlediska požadavků spravedlivého procesu, které obecně nevynucují vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné, ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá. Podstatné zde je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu. Jak vyplynulo ze soudního spisu, soud se věcí zabýval bezprostředně po podání žaloby; jeho další procesní postupy shledal Nejvyšší správní soud opodstatněné.

[12] Lze poukázat též na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, č. 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vztahujícího se k odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejvyšší soud zde v části VI. stanoviska zmínil, že jakékoli řízení vždy nějakou dobu trvá, a dále na vysokém stupni obecnosti uvedl, že za přiměřenou délku řízení Nejvyšší soud považuje ještě 24 měsíců (nikoli však již delší). Byť se Nejvyšší správní soud do značné míry brání naznačené paušalizaci a zdůrazňuje nutnost zohledňování všech okolností posuzovaného případu, v nyní posuzované věci lze konstatovat, že řízení před krajským soudem nedosáhlo délky, kterou by bylo možné označit za nepřiměřenou.

[13] Pokud navrhovatel odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, dle které nelze průtahy v řízení ospravedlňovat přetížeností soudů, Nejvyšší správní soud s ním není ve sporu. Nejvyšší správní soud podotýká, že již několikráte uvedl, že jeho úkolem v řízení vedeném o návrhu dle § 174a zákona o soudech a soudcích, zásadně není posuzovat a hodnotit zatíženost a výkonnost soudců soudu a jeho personální či materiální vybavení. K uvedenému tedy zásadně nemůže přihlížet při svých úvahách o oprávněnosti či neoprávněnosti návrhu, tedy o tom, zda délka soudního řízení v jednotlivých věcech je ještě přiměřená, resp. zda soud je či není bezdůvodně ve věci nečinný; v této souvislosti odkázal opakovaně na konstantní judikaturu Ústavního soudu, který ve svých rozhodnutích uvádí, že *„průtahy v řízení nelze ospravedlnit obecně známou přetížeností soudů; je totiž věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině a Úmluvě byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době*" (viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 55/94, nález sp. zn. I. ÚS 663/01, nález sp. zn. III. ÚS 685/06, nález sp. zn. IV. ÚS 391/ 07 a další).

[14] Byť v dané věci krajský soud právě na otázku nedostatečného personálního vybavení soudu poukázal, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že dobu, po kterou se

navrhovateli nedostalo dosud rozhodnutí, nelze v intencích setrvalé judikatury zdejšího soudu z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod považovat ještě za nepřiměřenou, vyžadující ingerenci ve smyslu § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích; nutno však dodat, že ji lze označit již za hraniční.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu